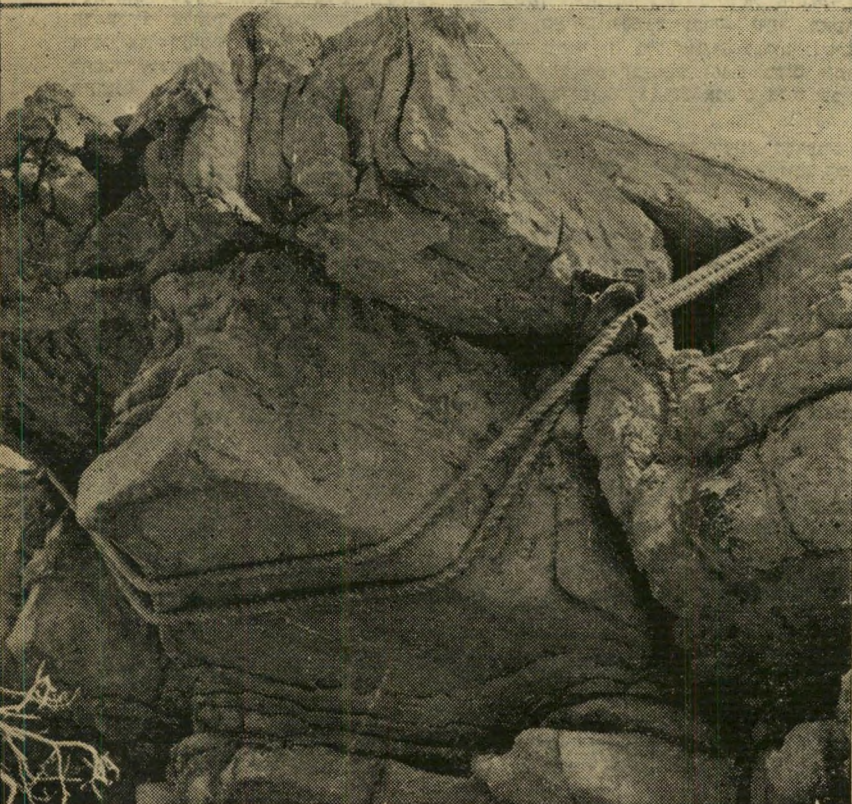
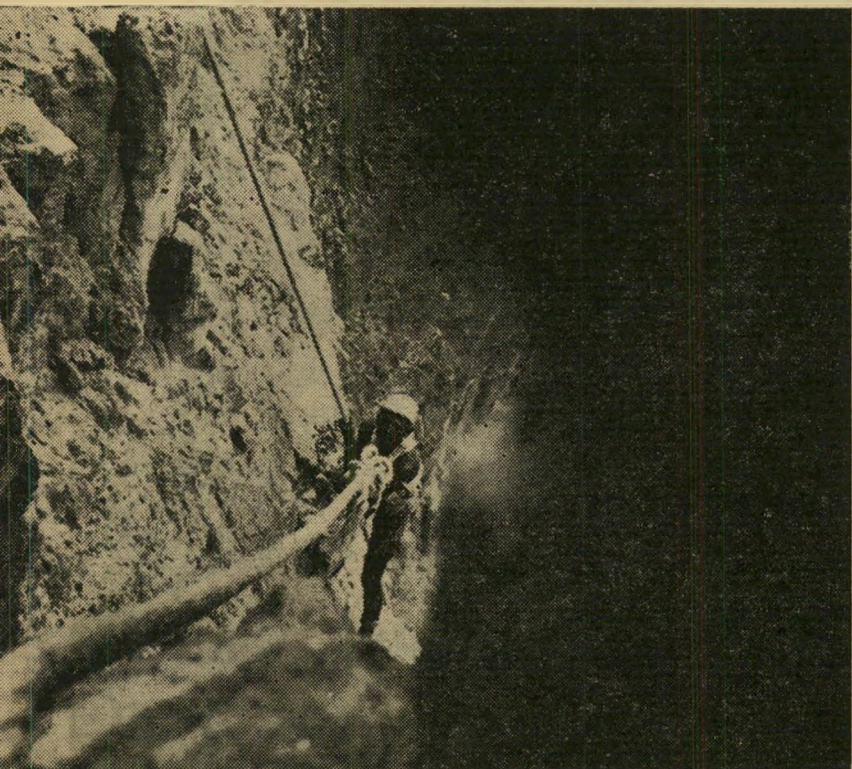

בעקבות

במיבצע נועז ירדו סיירים ואנשי תגליות המציירות תמונה חדשה ש

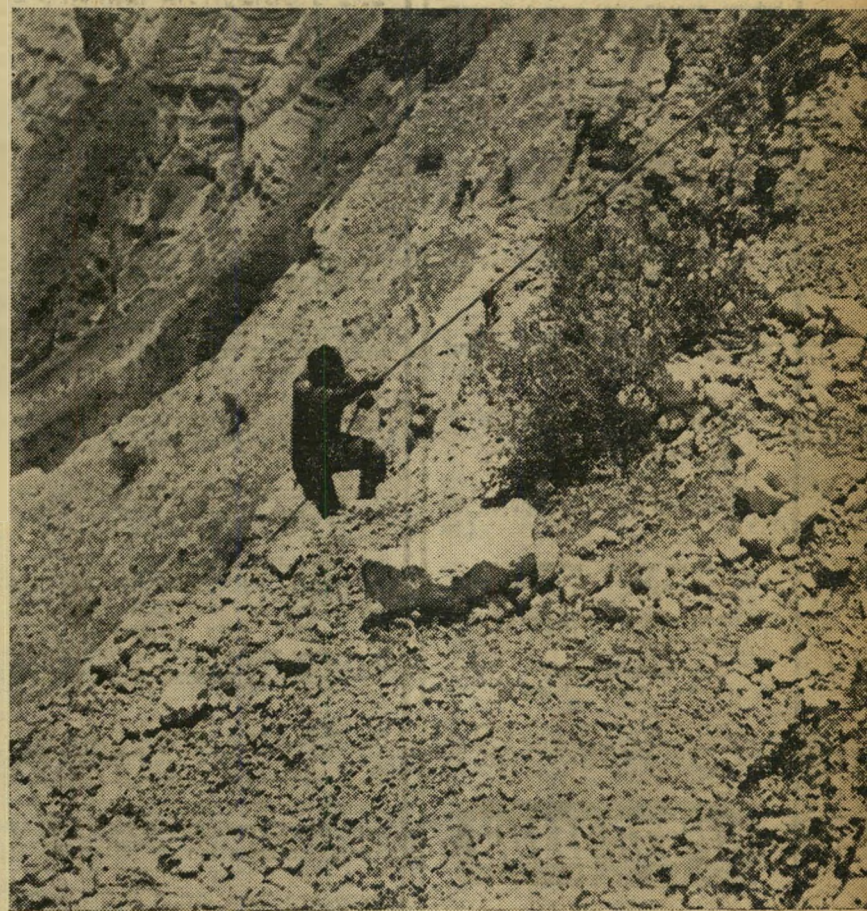
סלים החבלים אל המורד התלול לא חוזק בעזרת יתדות, אלא רותק אל הצוקים. למטה: הירידה בעזרת רתמות צניחה וחבל הבטחה, החלה מגובה של כמעט שלוש מאות מטר, ללא אפשרות להניח רגל. המבצע אלישע קלעי, בן תל-יוסף, בפיקודו של ברוך ספראי ממשק סער.

המרד הגדול של שמעון בר-כוזבא, הוא שמעון בר-כוזבא, הציף את הארץ כולה. הקרבות הגדולים התנהלו באזור המיושב, נסתיימו במצודה האחרונה של המרד: ביתר. אולם העורף הבטוח, עמוד-השרדה של המרד-כולו, היה במדבר. שם, בסביבות עין-גדי ועין-פסחה, בבקעת ים-המלח, בין הצוקים השגיאים הפרי דרכי-הגישה, התרכזו המורדים. אי-אפשר היה לכבוש את המערות מבלי לשלם מחיר אכזרי כדם. הרומאים סירבו לשלם מחיר זה. הם הציבו את מחנותיהם מול פי המערות, מנעו מהמורדים לצאת ולהצטייד במזון. וכך בא הסוף —

רוקדי התהום — כך קראו החברים לשני מטפסי ההרים המושבעים, ויקו ממשק ברעם ודניאל הכהן ממשק בית-אלפא. מצוידים בציוד אלפיניסטי מוליכים הם את המשלחת אל המערה.

בעצם, די מפחיד ו" נאלץ להודות גם האמיץ שבמטפסים, הסייר פרץ שמעון, שירד את כל אורך החבל ללא הבטחה, לבדיקת השטח. למטה: פתח מערה, בה: התחבאו המורדים.

